

Wilhelmina Joanna Gerarda Maria Hendrichs

Mevr. Wim Hendrichs is geboren op 23 juli 1908 te Amsterdam, overleden 14 juli 1968 te De Bilt. Zij is op 10 mei 1950 te Den Haag gehuwd met mr. Pieter Kaag, geboren 24 december 1889 te Utrecht, overleden 19 november 1956.

Het verhaal van mevrouw Hendrichs wordt verteld door haar nichtje Minka Kaszó: "Op de foto sta ik met mijn tante, hij is genomen op mijn moeders verjaardag in 1948 door Mizcko Singer, een (van oorsprong Hongaarse) celgenote van mijn tante Wim in het Oranjehotel. Zij was beroepsfotograaf en is na de oorlog met haar man Peter Singer naar Amerika geëmigreerd.

Mijn moeder was Joanna Bertha Elisabeth Maria Hendrichs, geboren 18 maart 1907 te Amsterdam. Zij zat samen met mijn tante Wim en hun broer Bep (Albertus Josephus Aloysius Maria, geboren 12 september 1894 te Amsterdam) in het Verzet. Verzetsactiviteiten waarbij zij betrokken waren zijn: het helpen van onderduikers en het verrichten van koeriersdiensten. Zij werden ook verdacht van wapenbezit.

Verraden en ondergedoken bevond mijn moeder, Jo Hendrichs, zich op 8 november 1943* in het huis van haar broer Bep, waar ook haar zuster Wim ondergedoken zat. Zij was acht maanden zwanger van mij, Wilhelmina Elizabeth Kaszó, geboren 16 december 1943 te Den Haag. De Duitsers en/of NSB-ers wilden mijn moeder arresteren, mijn moeder zag hen vanachter de vitrage door een bovenraam aankomen. Op straat, vlak voor het huis, bevond zich mijn tante. Een andere versie is, dat zij aanbelden en mijn tante opendeed. Men zei: "Wij komen Jo halen." Mijn tante vreesde voor het ongeboren kind, haar zuster was hoogzwanger en niet meer zo jong. Zij zei dus: "Ik ben Jo." En zo belandde zij uiteindelijk in het Oranjehotel in Scheveningen, om er pas op 4 mei 1944* weer uit te komen. Haar zwarte haar was grijs geworden. Zij heeft te eniger tijd daar in een Doodencel gezeten. Zij is vrijgelaten omdat ze een zeer besmettelijke ziekte kreeg, hoogstwaarschijnlijk difterie.

Vanaf het moment waarop mijn moeder met mij de Kraamkliniek Frankenslag verliet, Kerstmis 1943, zijn wij weer ondergedoken geweest. Aanvankelijk kort bij oom Bep en zijn vrouw tante Els, daarna bij een bekende en verzetsvriendin, Corrie Hendriksen, en vanaf half januari 1944 in De Bilt, bij mr. Pieter Kaag. Deze was destijds gehuwd. Wij zijn tot in augustus 1944 bij hen gebleven en intussen meeverhuisd naar een adres in Utrecht (Van Hogendorpstraat 5), omdat het huis in De Bilt door de Duitsers werd gevorderd. Er is altijd contact gebleven met deze onderduikoom, en dit leidde, nadat hij weduwnaar was geworden, zelfs tot een huwelijk met mijn tante Wim, vanuit het huis van mijn moeder en mij. Hij was voor mij mijn 'gekozen' vader. Mijn tante Wim heeft tot haar dood (door kanker) op bijna 60-jarige leeftijd in het huis in De Bilt gewoond. Tante Wim en mijn moeder zijn altijd zeer nauw verbonden geweest, mijn moeder heeft mijn tante tijdens haar enkele jaren durende ziekbed en stervensfase begeleid.

Zowel mijn tante Wim, mijn oom Bep als mijn moeder Jo Hendrichs hebben een dossier bij het NIOD. Mijn moeder is erkend als verzetsdeelnemer, door mijn toedoen (eigen aanvraag tot erkenning, ben erkend 2e generatie). Zij kreeg een straatnaam in de Verzetsheldenbuurt in de wijk Leidschenveen-Ypenburg in Den Haag, welke in februari 2009 officieel werd onthuld.

Waarom ik in dit verslag ook verhaal over gebeurtenissen rond mijn moeder en mij en onze onderduik, is omdat ik het zo ongelooflijk moedig en heldhaftig van mijn tante vind, dat zij de gevangenis in ging ter wille van ons. Onze geschiedenissen grijpen in elkaar, als een getwijnde draad. Ik ben ook altijd als een soort dochter voor haar geweest."

Vastgelegd naar eer en geweten door Wilhelmina Elizabeth Kaszó (schrijversnaam Minka Kaszó) te Den Haag, december 2009.

**Data arrestatie en vrijlating uit babyboek Wilhelmina Kaszó*

